

**Adami Tanneri E Societate Iesv, S. Theologiæ D. Et In
Academia Ingolstad. Professoris, Theologiæ Scholasticæ
Tomus ...**

Cum triplici Indice

De Fide, Spe, Charitate, Ivstitia, Religione, caeterisq[ue] virtutibus [et]
vitijs: ac varijs hominum statibus. Secvndæ Secvndæ S. Thomæ
Aqvinatis Respondens

Tanner, Adam
Ingolstadii, 1627

Index Dispvntationis II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72877](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72877)

loc. cit. idemque est monitum Apostoli 2. Tim. 2. v. 23. *Seruum Domini mansuetum esse debere ad omnes, docibilem, patientem, &c.*

163 II. Admonendi & excitandi sunt errantes, ad ferias & constantes preces ad DEVM fundendas pro obtinenda cordis illuminatione; cum fides sit peculiare donum Dei; totumque hoc salutis negotium non sit neque currentis, neque volens; propria scilicet industria; sed miserentis DEI, Rom. 9. vers. 16. qui proinde ab ipso etiam instructore diligenter inuocandus est; quando neque qui plantat, neque qui rigat est aliquid, sed qui incrementum dat DEVS. 1. Cor. 3. v. 8.

164 III. Purgandus prius tam affectus errantiū, per vitæ emendationem, & veram & internam pœnitentiam, à vitijs & peccatis, quæ cognitioni veritatis plurimum obsunt; quam intellectus ab erroribus. Colligitur hoc monitum ex illo Christi Ioannis 7. vers. 17. *Si quis voluerit voluntatem eius facere, cognoscat de doctrina, utrum ex DEO sit, an ego à me ipso loquar.* Et Ioannis 5. vers. 44. *Quomodo vos potestis credere, qui gloriam ab inuicem accipitis; & gloriam quam à solo DEO est, non queritis?* Nec ob aliam causam iuuenis ille Christum vocantem sequi neglexit, nisi quia habens multas possessiones, eis immoderato af-

fectu adhærebat. Matthæi 19. v. 22. Neque debitam fidei professionem neglexerunt alij, nisi quia dilexerunt gloriam hominum magis, quam gloriam DEI, Ioannis 12. vers. 43. Idem monet Petrus Faber ibidem. Nec dubito, dimidiam prope hominum partem, qui partes Sectariorum sequuntur, non tam iudicio, quam affectu duci; eo quod certis quibusdā vitijs adhærent, quæ sibi in Catholica Religione euitanda, & per confessionem expianda norunt, &c.

IV. Ostendendum, eos nullum habere solidum fidei suæ fundamentum; sed id quod maxime iactant (scripturæ prætextum) commune esse omnibus antiquis & nouis Sectarijs confugium, Lutheranis, Zuinglianis, Caluianis, &c. ex dictis supra q. 5. dub. 3.

V. In promptu habenda, tum communissima illa, tum etiam specialia aduersus hæreticos fidei Catholicæ motiua, superius q. 2. dub. 4. & q. 3. dub. 4. explicata, quæ ad captum vniuersiuique prudenter accommodanda erunt. Quanam autem ratione in disputatione cum hæreticis melior sit conditio Catholicorum, velut possidentium, ex Tertulliano lib. de præscript. cap. 37. cum Bellarmino lib. 4. de Ecclesia cap. 8. alibi declaratum est, in Exam. Hunn Relat. de Colloq. Ratisp. cap. 2. Atque hæc de fide satis.

FINIS DISPUTATIONIS PRIMÆ.

INDEX DISPUTATIONIS II.

DE SPE ET CHARITATE.

Quæstio I. De virtute Spei.

Dubium I. De natura & actibus spei.

II. De subiecto spei tam proximo quam remoto.

III. De dono timoris; speciatim quid, quod duplex, & in quo subiecto sit timor, & qua eiusdem ad cæteras virtutes comparatio.

IV. De vitijs spei oppositis, speciatim de desperatione & præsumptione, itemque de affirmatiuis præceptis ad spem & timorem pertinentibus.

Quæstio II. De Charitate secundum se; eiusque subiecto tam proximo quam remoto; itemque de causa efficiente, augmento, diminutione & corruptione eiusdem.

Dubium I. An & qualis virtus sit charitas, an sit vera amicitia inter Deum & hominem; an sit vna virtus eademque perfectissima omnium ac forma virtutum.

II. An præter charitatem virtutem Theologicam datur alij habitus amoris amicitie erga Deum vel proximum.

III. De subiecto charitatis tam proximo quam remoto; speciatim an eiusdem speciei & intensio sit in via & in patria.

IV. De productione & augmento charitatis, an à solo Deo producat, quomodo item & quantum charitas augetur seu intendi possit.

V. Vtrum quolibet actu charitatis, charitas in hac vita augetur & quomodo.

VI. An & quomodo charitas possit diminui, & amitti seu corrumpi.

Quæstio III. De obiecto, & ordine, Charitatis.

Dubium I. Quot, & quanam sint obiecta materialia Charitatis; speciatim quomodo diligendi sint inimici, seu ad quidnam obliget præceptum de diligendis inimicis.

II. An, & qualis in charitate sit ordo; speciatim qua ratione DEVS diligendus sit super omnia.

III. In quo consistat amor Dei super omnia; quidue ad eum requiratur.

IV. An, & qua ratione quoad bona spiritualia nos ipsos potius, quam proximum amare debeamus: contra vero plus proximum quoad bona seu temporalia, seu spiritualia, quam nos ipsos, quoad bona temporalia.

V. An & quis in ipsis proximis diligendus ordo seruandus sit.

Quæstio

Quaestio IV. De actibus & effectibus internis & externis Charitatis, adeoque etiam de Misericordia, Beneficentia, deque dono Sapientiae Charitati respondente, & praecipuis charitatis.

Dubium I. De varijs actibus & effectibus charitatis; speciatim internis; ut amore, gaudio, & pace.

II. De Misericordia & Beneficentia, ad externos Charitatis actus spectantibus.

III. De dono Sapientiae Charitati respondente.

IV. De praecipuo Charitatis; speciatim quod & quotuplex de dilectione praecipuum exstet; & num in hac vita impleri possit; ac quandanam obliget.

Quaestio V. De Eleemosyna tam corporali quam spiritali adeoque de correptione fraterna.

Dubium I. Quid in genere & quotuplex, cuiusque utilitatis sit Eleemosyna.

II. De praecipuo eleemosyna corporalis; an & quando obliget. Itemque de quibus rebus, & à quibus fieri possit eleemosyna.

III. An expediat, sine discrimine quosvis pauperes ad eleemosynarum acceptionem, petitionemue ubiuis locorum admittere.

IV. An & quando seu quibuscumque circumstantijs fraterna correptio sit in praecipuo.

V. An & quis in fraterna correptione ordo sit seruandus.

Quaestio VI. De vitijs charitati oppositis vt odio, schismate, bello, scandalo, &c.

Dubium I. Quae & quam varia sint vitia charitati opposita; & speciatim an & quale peccatum sit odium, aecidia, inuidia, discordia & contentio.

II. Quid & quantum peccatum sit schisma, & quae sint punae schismaticorum, & quid si Pontifex fuerit schismaticus aut haereticus, denique quid faciendum tempore schismatis.

III. De bello, ac primo quam conditiones vniuersis ad iustum bellum requirantur.

IV. Quomodo dubia belli causa examinanda sit & diiudicanda.

V. Quanam circa belli prosecutionem obseruanda sint; speciatim an & quomodo in bello liceat occidere, in seruitutem redigere vel spoliare etiam innocentes; itemque spolia & bona ab hostibus in bello capta vel etiam pretio aut dono accepta ad quos spectent.

VI. De circumstantijs belli personam & tempus emergentibus, an Clericis atque etiam diebus festis liceat bellare.

VII. De rixa, duello, & seditione.

VIII. De scandalo quid, quotuplex & quale peccatum sit scandalum, & an semper sit peccatum consilio, praecipuo, ope, vel ad malum cooperari vel à bono impedire.

IX. An & qua ratione bona seu spiritalia seu corporalia dimittenda sint propter scandalum.

